

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/81/2019
Identifikačné číslo spisu:	6108010011
Dátum vydania rozhodnutia:	06.05.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6108010011.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. na neverejnom zasadnutí konanom 6. mája 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného H. U. pre zločin lúpeže formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) k § 188 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaniach obvineného H.U. a syna obvineného H.U. ml., podaných proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/18/2019 z 2. mája 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvineného H. B. a syna obvineného H. B. ml. s a o d m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj len „súd prvého stupňa“ alebo „okresný súd“) rozhodol rozsudkom, sp. zn. 1Tk/2/2018 z 27. decembra 2018 tak, že obvineného H.U., nar. XX.. K. XXXX v V., naposledy trvale bytom v O., W.. X,t. č. v ÚVTOS Ružomberok (ďalej aj len „obvinený“) uznal v bode 1/ výrokovej časti rozsudku vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, účastníckou formou objednávateľstva podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, v bode 2/ rozsudku zo spáchania pokračovacieho zločinu vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, ktorého sa obvinený dopustil na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenom čase v mesiacoch júl - august 2006, na nezistenom mieste, v úmysle získania výhodnejšieho majetkového a právneho postavenia v spoločných obchodných spoločnostiach a majetkových vzťahoch, ako aj pri prebiehajúcich súdnych sporoch s X. S. si prostredníctvom Q. Y. objednal u Y. V. za finančnú odmenu vo výške 2 milióny Sk získanie dokumentov týkajúcich sa spoločného podnikania X. S. a H.U. aj za cenu použitia násillia, resp. hrozby bezprostredného násillia, následne Y. V. zorganizoval skupinu, do ktorej patrili aj Y.A. a príslušník PZ X. Y. a dňa 14. novembra 2006 v čase asi o 18.00 hod. v rodinnom dome X. S. v obci V., časť Z.. XX, okres O. maskovaní, ozbrojení s kuklami na hlavách v tmavom oblečení s označením „polícia“, spúťali v dome prítomné osoby a zmocnili sa dokumentov z trezoru, cestovných pasov, šperkov zo žltého kovu a finančnej

hotovosti;

2/ v presne nezistenom čase začiatkom roka 2005 v sídle spoločnosti B., a. s., na ulici W.. XX v O., v úmysle dosiahnuť zánik záložných práv zriadených X. S. a Q. S. na majetok spoločnosti T., s.r.o., W.. XX, O., V., s.r.o., W.. XX, O. a P. F., s.r.o., W.. XX, O., v ktorých majú podiely rodinní príslušníci H.U., Q. povedal, „že, ak nezrušia tie záložné zmluvy, že môžu pochodiť veľmi zle, aby si veľmi dobre rozmyslela, čo spraví a keď môže mať S. siroty, že môže ich mať aj ona“ a následne v presne nezistenom dni v mesiaci jún v roku 2005, na spoločnom stretnutí na W. ulici č. X v O. po tom, čo sa H.U. a X. S. spoločne nedohodli na spôsobe vysporiadania sa v obchodných spoločnostiach, v ktorých majú podiely rodinní príslušníci H.U., ako aj X. S. a jeho rodinní príslušníci a X. S. nesúhlasil s ponukou H.U. mu tento povedal, že „ak nebude súhlasiť s jeho ponukou, že ho dá odjebať“.

Za to súd prvého stupňa obvinenému uložil podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 46 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov; podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému uložil aj peňažný trest vo výmere 35.000,- € (tridsaťpäťtisíc eur) s tým, že podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil obvinenému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Napokon podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa poškodenú Mgr. Q. W., nar. XX. Q. XXXX, bytom Z.. XX, V. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným a poškodenou Mgr. W. rozhodol uznesením, sp. zn. 4To/18/2019 z 2. mája 2019 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obvineného a poškodenej zamietol.

Proti vyššie označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený H.U. prostredníctvom obhajcu dovolanie, a to s poukazom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ (zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu), písm. g/ (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) a napokon písm. i/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

V podanom dovolaní úvodom obvinený namietol nezákonnosť vykonaného výsluchu svedka V., ktorý bol napriek námietkam obhajoby a obsahu skoršieho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Tdo 57/2016 z 23. novembra 2017 opätovne vypočutý napriek tomu, že bol dotknutým rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky označený ako nezákonný dôkaz. V nadväznosti na takto identifikovaný dôkaz získaný výpoveďou označeného svedka obvinený ďalej rozporoval z nej získané skutkové závery, pričom zvýraznil vyjadrenie svedka V. zo 4. apríla 2007 keď uviedol, že naňho bol počas prípravného konania vyvíjaný neustály psychický nátlak, aby za objednávateľa označil obvineného s príslubom miernejšieho trestu pre svedka V. s tým, že v tom čase V. skonštatoval, že medzi ním a obvineným neexistuje žiadna súvislosť. Obvinený takisto podotkol nedôveryhodnosť označeného svedka s poukazom na skoršie právoplatné rozhodnutie krajského súdu o jeho uznaní za vinného. V ďalšom rozsahu obvinený pomerne obsiahlym spôsobom zopakoval výsledky vykonaného dokazovania, pričom z nich ustálil odlišné skutkové závery ako tie, ktoré sú podrobne uvedené v rozhodnutiach oboch skôr vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov, pričom zvýraznil najmä absenciu motívu objednať si vraždu usmrteného S. a s tým súvisiace nedostatočné zistenie skutkového stavu. Tieto nedostatky pritom podľa názoru obvineného plynú najmä z výpovedí svedkov S., O., O., S. a i. Obvinený takisto namietol aj neprimerane prísnu výšku uloženého trestu odňatia slobody, ktorú považuje

za neodôvodnenú a síce tak s poukazom na jeho právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, ako aj na výchovný účel ukladania trestov. Obvinený taktiež poukázal na skutočnosť, že krajský súd v rámci verejného zasadnutia konaného pre účel konania a rozhodnutia o jeho odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvého stupňa nerozhodol opatrením podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že sa o ňom vyhotoví zápisnica diktovaním predsedom senátu. Z obsahu zápisnice vyplýva, že nezodpovedá priebehu verejného zasadnutia a v tejto súvislosti obvinený poukázal na to, že v nej nie sú zachytené niektoré prednesy obhajoby, ako ani niektoré vyjadrenia zo strany súdu, ktorými bolo odôvodnené zamietnutie jeho odvolania.

S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade ním podaného dovolania rozhodol tak, že:

- rozsudkom vysloví porušenie zákona v neprospech obvineného v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku (pozn.: nešpecifikujúc konkrétne rozhodnutie, ktorým tak malo dôjsť) v spojení s § 374 ods. 2 Trestného poriadku,

- podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku zruší uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/18/2019 z 2. mája 2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1Tk/2/2018 z 27. septembra 2018, ako aj konanie jemu predchádzajúce (pozn.: na tomto mieste zas naopak bez uvedenia konkrétneho návrhu na ďalší postup v konaní, ktorý by mal logicky s poukazom na platnú právnu úpravu nasledovať v súlade s petítom dovolania).

Proti uzneseniu krajského súdu podal s výslovným písomným súhlasom obvineného prostredníctvom obhajcu dovolanie aj jeho syn H.U. ml., nar. X. X. XXXX, bytom v O., W. XXXX/X. Namietal naplnenie dovolacích dôvodov zhodne s tými, aké v podanom dovolaní označil aj obvinený. Z obsahu podaného dovolania syna obvineného je pritom zrejmé, že jeho nosným motívom je takisto najmä poukaz na to, že vo veci skôr konajúce a rozhodujúce súdy nerespektovali záväzný právny názor vyjadrený vo vyššie označenom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Uvedené má za následok, že súd prvého stupňa pri výpovedi svedka V. postupoval v rozpore so zákonom napriek vyššie vyjadrenej viazanosti právnym názorom dovolacieho súdu. Neobstojí potom tvrdenie súdu prvého stupňa, že opätovný výsluch svedka V. bol možný s poukazom na „nové skutočnosti“, pričom v ďalšom rozsahu aj syn obvineného v podstate spochybňuje dôveryhodnosť označeného svedka a opisuje možné motívy obsahu ním vykonanej svedeckej výpovede. Syn obvineného s poukazom na nesprávnosť skutkových zistení takisto polemizoval aj s právnou kvalifikáciou zisteného skutku a ďalej podrobne rozviedol výsledky vykonaného dokazovania, ktoré svedčia o mnohých pochybeniach súdu prvého stupňa pri právnej kvalifikácii zisteného skutku (obzvlášť s poukazom na nenaplnenie účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona a i.). V tomto smere syn obvineného opätovne rozporoval motív a následok spáchania skutku, ako aj spôsob jeho spáchania obvineným, pričom poprel, že by obvinenému mala byť čo i len teoreticky pripísaná trestná zodpovednosť za údajné vznesenie požiadavky na usmrtenie S., resp. získania „dokumentov“. Poukázal na nesúlad skutkovej vety s vetou právnou spočívajúci v tom, že v skutkovej vete neexistuje zmienka o prejave vôle obvineného smerujúceho k dosiahnutému následku, čo okrem iného zakladá aj porušenie obžalovacej zásady a totožnosti skutku ako takého. V zhode s obvineným namietol syn obvineného aj neprimerane vysoký trest odňatia slobody, pričom sa tak malo stať napriek uplynutiu podstatného množstva času od spáchania skutku; rovnako pritom poukázal na totožné pochybenia tak súdu prvého stupňa, ako aj krajského súdu týkajúce sa protokolácie hlavného pojednávania, resp. verejného zasadnutia v trestnej veci obvineného spočívajúce najmä v nezhode prednesov vykonaných v ich rámci v porovnaní so zápisnicami o hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí v spojení s odôvodneniami rozhodnutí vydaných dotknutými súdmi vo veci samej.

S poukazom na uvedené syn obvineného navrhol, aby na podklade podaného dovolania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že:

- rozsudkom vysloví porušenie zákona v neprospech obvineného v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku (pozn.: nešpecifikujúc konkrétne rozhodnutie, ktorým tak malo dôjsť) v

spojení s § 374 ods. 3 Trestného poriadku,

- podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku zruší rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1Tk/2/2018 z 27. septembra 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/18/2019 z 2. mája 2019 a napokon,

- prikáže súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nevyužil svoju možnosť vyjadriť sa k podaným dovolaniam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako dovolačný súd z hľadiska procesných podmienok pre podanie dovolania konštatuje, že dovolania sú podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), boli podané oprávnenými osobami (§ 369 ods. 2 písm. b/, resp. ods. 5 Trestného poriadku - spolu ďalej aj len „dovolatelia“), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolania spĺňajú obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku) pričom boli podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku).

Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu prípustnosti podaných dovolaní však dospel k záveru, že tak dovolanie obvineného B., ako aj osobou oprávnenou podať dovolanie v jeho prospech, a síce jeho synom H.U. Q.. zjavne nie sú dôvodné, a to riadiac sa nasledovným:

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Dovolačím dôvodom podľa § 371 ods.1 písm. c) Trestného poriadku je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritorneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ďalej je potrebné doplniť, že právo na obhajobu je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i v článku 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru a v neposlednom rade v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Právo na obhajobu v zmysle dovolačieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu.

Z dikcie § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolačím dôvodom.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie

trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Právo na obhajobu sa pritom zaručuje ako základné právo, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany a ochranou práv obvineného.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Naviac konštantná judikatúra právo na obhajobu, v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to spravidla znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Z argumentácie oboch dovolateľov obsiahnutých v podaných dovolaniach však vyplýva, že v nich nie sú čo i len náznakom označené dovolacie námietky vecne, aj keď len okrajovo, podraditeľné pod dotknutý dovolací dôvod.

Z toho dôvodu je prieskumné oprávnenie dovolacieho súdu limitované do tej miery, že sa môže obmedziť len na konštatovanie, že obvinený bol nielen počas celého konania pred súdom, ale aj počas prípravného konania (nakoľko bol po vznesení obvinenia prakticky okamžite vzatý do väzby) od počiatku zastúpený zvoleným obhajcom. Obvinený spolu s obhajcom mali následne počas priebehu trestného konania plne zaručenú realizáciu im svedčiacich obhajobných práv tak, ako je predpokladané v dotknutých ustanoveniach Trestného poriadku. Z obsahu rozsudku súdu prvého stupňa, v spojení s uznesením odvolacieho súdu je pritom zrejmé, že tieto uvedené práva tak obvinený, ako aj jeho obhajca aktívne využívali a s ich námietkami sa vo veci skôr konajúce a rozhodujúce súdy náležite vysporiadali a premietli ich následne do odôvodnenia rozhodnutí vo veci samej.

V tejto súvislosti musí najvyšší súd len okrajovo poznamenať, že ak sa v súvislosti so skôr označeným dôvodom dovolania dovolateľa domáhajú aj súčasnej existencie iného dovolacieho dôvodu (v kontexte prejednávanej veci po preskúmaní obsahu oboch podaných dovolaní sú dovolacie námietky vzájomne sa prekrývajúce najmä so skutkovými podstatami dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i//Trestného poriadku) kumuláciu jednej a tej istej skutočnosti na odôvodnenie dvoch, resp. viacerých dovolacích dôvodov nemožno akceptovať. Inak povedané, ak subjekt oprávnený podať dovolanie z hľadiska právnej kvalifikácie raz označí určitý procesný postup OČTK alebo súdu ako chybný a podradí ho pod určitý dovolací dôvod, nie je ďalej z právneho hľadiska možné, aby sa s odkazom na ten istý predchádzajúci a už skôr namietaný procesný postup automaticky domáhal zároveň aj existencie iného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Uvedené je totiž pokryté platnosťou princípu špeciality, teda prednosti konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorým je dovolacie konanie ovládané. Ak by totiž dovolací súd takto formulovanú argumentáciu obvineného prijal, nastal by tak právne neudržateľný a účel dovolacieho konania popierajúci právny stav, ktorý by bol v jednoznačnom rozpore aj s procesnými oprávneniami toho - ktorého dovolateľa tak, ako sú tieto koncipované v § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Na ilustráciu možno uviesť hypotetický príklad, keď by rozhodnutie

súdu v nezákonnom zložení (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku) zároveň odôvodňovalo i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, za predpokladu, že iné ďalšie námietky ktoré by boli spôsobilé subsumpcie pod konkrétny dôvod dovolania taxatívne vymedzený v naposledy označenom ustanovení Trestného poriadku ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdov nižších stupňov počas celého doterajšieho trestného konania naviac žiadnym spôsobom nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech. Preto najvyšší súd uzatvára, že nezistil v postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdov nižších stupňov porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom. Riadiac sa skôr uvedeným nemohol najvyšší súd konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a argumentáciu oboch dovolateľov v súvislosti s dotknutým dovolacím dôvodom preto odmietol ako nedôvodnú.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 a nasl. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne, alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26.1.2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní)

bol porušený zákon. V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd ďalej nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy, ako ani ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Z obsahu podaných dovolaní je zjavné, že obaja dovolatelia sa v tomto smere argumentačne v plnom rozsahu opierali o dôvody skoršieho rozhodnutia dovolacieho súdu v trestnej veci obvineného B., a síce rozsudku najvyššieho súdu, sp. zn. 4 Tdo 57/2016 z 23. novembra 2017.

Pre úplnosť treba takisto poukázať na skutočnosť, že toho času bola trestná vec obvineného na najvyššom súde vedená na podklade dovolania podaného obvineným, dcérou obvineného a prokurátorom, a síce s poukazom na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku. V nadväznosti na uvedené najvyšší súd na podklade dovolaní podaných vyššie uvedenými subjektmi rozhodol tak, že „podľa § 382a, 386 ods. 1, 2 a 388 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), i) Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2 To 53/2015 z 29. októbra 2015 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 319 Trestného poriadku a § 2 ods. 1 Trestného zákona (zák. č. 300/2005 Z. z.) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného H.U.; napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil spolu s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1T 2/2008 z 29. januára 2015 spolu s ďalšími rozhodnutiami na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, pričom Okresnému súdu Banská Bystrica prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

V tejto súvislosti následne obaja dovolatelia predostreli zhodujúcu sa argumentáciu, keď poukázali na údajne nesprávny postup súdu prvého stupňa spočívajúci v tom, že pri výsluchu svedka V. na hlavnom pojednávaní konanom 13. novembra 2014 súd prvého stupňa nepostupoval v zmysle prvej vety § 132 ods. 1 Trestného poriadku. Až následne súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní konanom 21. júna 2018 konštatoval: „pri výsluchu svedka V. bol dodržaný procesný postup“, pričom v tejto súvislosti dovolateľ tak, ako už v podanom odvolaní hodnotil procesný postup súdu prvého stupňa zo svojho pohľadu a to s identickým záverom a síce, že postup pri dopĺňujúcom výsluchu svedka z 21. júna 2018 bol zaťažený vadou nezákonnosti, nakoľko pomer svedka k veci a stranám zisťoval prokurátor. O to viac, ak najvyšší súd v skoršom zrušujúcom rozsudku konštatoval, že výpoveď svedka V. bola vykonaná v rozpore s § 132 ods. 1 Trestného poriadku, pričom vylúčil jej neskoršiu konvalidáciu alebo použiteľnosť. Súd prvého stupňa však tento záver nerešpektoval s poukazom na doslovný prepis zvukového záznamu z hlavného pojednávania. Následne dovolatelia zhodne hodnotia prepis zvukového záznamu s opätovným konštatovaním, že súd prvého stupňa napriek uvedenému nepostupoval v intenciách § 132 ods. 1 Trestného poriadku, ako ani ním poverený prokurátor, čo má za následok že výpoveď svedka V. nemôže byť pre svoju nezákonnosť braná ako dôkaz. Ani neskôr vykonaný výsluch svedka vykonaný 26. júna 2018 túto nezákonnosť nemohol konvalidovať.

K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 132 ods. 1 Trestného poriadku na začiatku výsluchu sa treba svedka opýtať na jeho pomer k prerokováanej veci, ako aj k stranám a podľa potreby aj na iné okolnosti potrebné na zistenie jeho nezaujatosti a hodnovernosti. Svedkovi sa musí dať možnosť, aby súvisle vypovedal všetko, čo sám o veci vie a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti.

V nadväznosti na uvedené je rovnako potrebné označiť aj § 261 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého výsluch svedka vykoná ten, kto navrhol vykonanie takého dôkazu; ak o vykonaní dôkazu rozhodol súd, výsluch svedka vykoná predseda senátu, pri zachovaní práva prokurátora, obžalovaného a

obhajcu vykonať následne výsluch svedka a klásť mu otázky. Ak výsluch svedka alebo znalca navrhlo obžalovaný, jeho obhajca alebo prokurátor, rozhodne predseda senátu po vypočutí strán o tom, ktorý z nich výsluch vykoná, pri zachovaní práva druhej strany vykonať následne výsluch svedka alebo znalca a klásť mu otázky. Pritom sa postupuje podľa § 132.

Z oboch vyššie citovaných ustanovení Trestného poriadku pritom nemožno dospieť k takému výkladu, že by zakladali povinnosť súdu zisťovať pomer svedka k prerokováanej veci, resp. stranám trestného konania a iným okolnostiam potrebným na zistenie jeho nezaujatosti a hodnovernosti za nemožnosti vykonania takéhoto zisťovania prokurátorom ako stranou trestného konania navrhujúcou vykonanie dôkazu výsluchom svedka na hlavnom pojednávaní tak, ako tomu bolo aj v kontexte posudzovanej trestnej veci obvineného. Z aplikačnej praxe je síce zisťovanie uvedených skutočností doménou súdu, pričom vo veci tvoriacej predmet dovolacieho prieskumu najvyšším súdom ide skôr o menej obvyklý, avšak z významového hľadiska v spojení s ostatnými skutočnosťami (opakované vypočutie a prechádzajúce odsúdenie svedka V. za dotknutý skutok v samostatnom konaní ako aj jeho vyjadrenie obsiahnuté v prepise zvukového záznamu z hlavného pojednávania, podľa ktorého sa skutočne spontánne nemal k čomu viac vyjadrovať nad rámec jeho síce stručnej, ale pre potreby trestného konania obsahovo i zákonne úplne postačujúcej úvodnej časti svedeckej výpovede) nemožno uvedený postup označiť ako rozporný s Trestným poriadkom.

S identickými námietkami ako tými, ktoré sú obsiahnuté v podanom dovolaní sa napokon presvedčivo vysporiadal už odvolací súd keď skonštatoval, že vo vzťahu k námietke, že súd neskúmal na začiatku výsluchu vzťah svedka k veci (§ 132 ods. 1 Trestného poriadku) nešlo o prvý výsluch svedka V., keďže tento v trestnom konaní vypovedal opakovane. V čase výsluchu bol navyše právoplatne odsúdený za vraždu poškodeného S., o čom súd prvého stupňa skutočne nemohol nemať vedomosť zo spisového materiálu, resp. z celého trestného konania, nakoľko svedok V. bol počas priebehu konania opakovane vypočúvaný a jeho názor na samotnú vec a jeho vzťah k veci boli súdu prvého stupňa nesporne známe.

Najvyššiemu súdu sa žiada, s poukazom na uvedené nad rámec vyjadrených právnych úvah uviesť, že dôvera v rozhodovanie štátnych orgánov patrí medzi základné mimoprávne atribúty právneho štátu. Orgány verejnej moci musia prihliadať na to, aké očakávanie svojím postupom a činnosťou vyvolajú. Súdny sú povinné dbať o celkovú harmonizáciu rozhodnutí. Prezentovanie opačného postupu, ako niečoho bežného, nepochybne podryva ideu spravodlivosti. Dovolací senát najvyššieho súdu v zmysle zásady legality nie je oprávnený preskúmať skutkové zistenia a v tejto súvislosti hodnotiť vykonané dôkazy tak izolovane, ako aj v ich súhrne (výnimku pritom predstavuje len dovolanie podané ministrom spravodlivosti s poukazom na § 371 ods. 3 Trestného poriadku) v rámci rozhodnutia o dovolaní podanom niektorou zo strán trestného konania, o čom ostatne svedčí konštrukcia dovolacieho dôvodu podľa ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou naposledy uvedeného ustanovenia Trestného poriadku, ktorá takúto právomoc dovolacieho súdu vylučuje čo do normatívneho hľadiska vyslovene negatívnym spôsobom. V zmysle zásad právneho štátu a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je potom neprípustné, aby dovolací súd bez splnenia skôr označených predpokladov prekročil svoju právomoc v dovolacom konaní a spochybňoval (vyjmúc postup po podaní dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) správnosť a úplnosť zisteného skutku hodnotením vykonaného dokazovania tak, že de facto dospeje k výroku o nevine obvineného.

Takýto postup dovolacieho súdu predstavuje útok na vymožitelnosť práva a princíp právnej istoty zakotvenej v čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Právne závery dovolacieho senátu 4Tdo vyjadrené v skoršom rozsudku sú podľa nášho názoru nesprávne a v rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou súdov, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže nemajú s poukazom na vyššie vyjadrené oporu vo všeobecne záväzných právnych predpisoch. Naopak, k ich výkladu a aplikácii došlo spôsobom, ktorý sa odchyľil od znenia príslušných ustanovení spôsobom zásadne popierajúcim ich účel a význam. Prisvojenie si oprávnení, ktoré súdu v príslušnom type konania bez kumulatívneho splnenia ostatných zákonných predpokladov kompetenčne nepatria, odporuje základnému ústavnému princípu konania štátneho orgánu len „v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“ (čl. 2 ods. 2 Ústavy).

Riadiac sa vyššie uvedeným musel najvyšší súd aj v tejto časti námietky dovolateľov odmietnuť ako zjavne nedôvodné a dospel tak ku konštatovaniu, že v predmetnej trestnej veci obvineného B. dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku naplnený nebol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

K citovanému dôvodu dovolania je potrebné úvodom poukázať na jeho výslovné gramatické znenie a to konkrétne, že v dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) - samozrejme vyjmúc takú procesnú situáciu, ak je osobou podávajúcou dovolanie minister spravodlivosti v rámci jeho dispozičnej právomoci zverenej § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd v dôsledku uvedeného zo skutkového hľadiska hodnotiť len pomerne izolovaným prístupom. Inak povedané, prieskumná právomoc najvyššieho súdu je koncentrovaná na to, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené (právne kvalifikované) v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Preto v dovolacom konaní na podklade mimoriadneho opravného prostriedku v zásade nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Výnimkou je len už naposledy označené ustanovenie Trestného poriadku upravujúce odlišnosti spočívajúce v prípade dovolania podaného ministrom spravodlivosti. Je tomu tak z dôvodu, že otázka vykonaného dokazovania tak z pohľadu jeho úplnosti, ako aj správnosti jeho hodnotenia predstavujú otázky upravené normami procesného práva, ktoré nie sú hmotnoprávnej povahy.

Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na citované nemôže najvyšší súd teda ani ďalej spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie, nakoľko uvedená činnosť je doménou konania pred súdmi nižšej inštancie. O to viac, ak je dovolanie prípustné proti už právoplatným rozhodnutiam súdu za účelom možnosti nápravy v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení a nie revízie a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy nižších stupňov, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania (výnimkou je len už zmieňovaný dôvod dovolania dostupný iba pre ministra spravodlivosti).

Čo sa potom samotnej obsahovej argumentácie obvineného obsiahnutej v podanom dovolaní vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku týka, najvyšší súd musí skonštatovať, že tento je síce správne uplatňovaný z formálneho hľadiska, no ide výlučne o námietky rýdzo skutkového charakteru. Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní neuvedie námietku právneho charakteru, nie je pri viazanosti uplatnenými vecnými námietkami (a nie dôvodmi dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) nielen povinnosťou, ale ani možnosťou dovolacieho súdu sa následne akokoľvek vyjadrovať k otázke samotnej správnosti právnej kvalifikácie ustáleného konania.

Z obsahu podaných dovolaní je však vo svetle skôr uvedeného zrejmé - aj keď treba zároveň povedať, že uvedené je žiaľ pomerne častým javom - že obaja dovolatelia vôbec nerozlišujú skutkové námietky od námietok právnych. Výlučne právne námietky by pritom bolo možné považovať za relevantné, a teda bolo by potrebné sa nimi zo strany konajúceho dovolacieho súdu zaoberať. Bezprostredným následkom uvedeného je okrem iného to, že podané dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok) je koncipované tak vecne, ako aj obsahovo ako len ďalšie odvolanie (riadny opravný prostriedok), o čom ostatne svedčí skutočnosť, že po preskúmaní uznesenia odvolacieho súdu je zrejmé, že tento reagoval bezprostredne na totožné odvolacie námietky obsiahnuté už v skôr podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa.

Priamym prejavom takto opísaného obsahu podaného dovolania je následne skutočnosť, že obvinený len ďalej pokračuje vo svojej obhajobe, opakuje námietky predložené v predchádzajúcom konaní a napokon vôbec neprihliada na právnu konštrukciu ním uplatňovaného dôvodu dovolania, čo možno primerane vzťahnúť aj na obsah dovolania podaného v jeho prospech jeho synom. Povedané inými slovami,

dovolatelia zhodne namietajú nedostatky, resp. „medzery“ v skutkových zisteniach, ktoré ustálili vo veci skôr činné súdy a tieto pochybenia odvíjajú vo všeobecnosti od nesprávneho postupu súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu vo vykonanom hodnotení dôkazov, pričom predkladajú ich vlastnú interpretáciu. Napokon sa prirodzene domáhajú výlučne pozitívnej zmeny skutkových záverov svedčiacich v prospech obvineného, čo by viedlo ku konštatovaniu, že stíhaný skutok nespáchal a to napriek tomu, že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru.

Priam učebnicovým príkladom je v tejto súvislosti už vyššie podrobne opísaná polemika obvineného s hodnoteniami motivácie svedkov, ktorí ho priamo usvedčujú zo spáchania skutku opísaného v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa. V totožnej rovine sa pohybuje aj ďalší kľúčový argument obvineného, a to síce týkajúci sa absencie motívu k spáchaniu skutku, resp. jeho poukazovanie na nedostatočné preukázanie subjektívnej stránky trestného činu, a spôsobenia následku obsiahnutého v konkrétnej skutkovej podstate trestného činu.

K uvedenému dovolací súd môže viesť snáď len to, že subjektívna stránka trestného činu je ako vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu (pre účely posúdenia existencie zavinenia) preukazovaná zásadne na základe konkrétnych skutkových okolností, ktoré, ako je zrejmé z vyššie vyjadreného, v konaní o dovolaní nie je možné preskúmať (samozrejme znova okrem už označenej procesnej situácie, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti v tam uvedenom rozsahu uplatniteľných dovolacích námietok). S poukazom na konštatovania najvyššieho súdu podrobne uvedené vyššie stačí k takto koncipovanému obsahu dovolania len poznamenať, že ďalšia argumentácia dovolacieho súdu zbytočná.

Dovolací súd preto zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia podstatný obsah dovolacích námietok obvinených. Zo znenia týchto námietok je totiž evidentne zrejmé, že ide o námietky rýdzo skutkového charakteru, smerujúce jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ale predovšetkým proti spôsobu, akým súdy oboch stupňov hodnotili dôkazy.

S poukazom na uvedené sa najvyšší súd s argumentáciou obvineného obsiahnutou v podanom dovolaní ani v tejto časti nestotožnil a dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku naplnený nebol.

Úplným záverom najvyšší súd poznamenáva, že k dovolacím námietkam obsiahnutých v podaných dovolaniach vo vzťahu k neprimeranosti uloženého trestu odňatia slobody dovolací súd možno len v stručnosti skonštatovať, že Trestný poriadok vo vzťahu k výroku o treste upravuje v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dva dovolacie dôvody (pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku chybného výroku o vine). Podľa uvedeného ustanovenia možno dovolanie podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (obdobne 2Tdo/29/2012). Uvedený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov vo vzťahu k rozhodnutiu o treste potom vylučuje použiť ako dôvod dovolania ustanovenie § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku s poukazaním na skutočnosť, že súdy pri ukladaní trestu postupovali v obvineným subjektívne až príliš prísnej miere. Naopak, už zo skôr prezentovaných právnych úvah dovolacieho súdu je zrejmé, že takto údajne neprimerane vysoká výmera trestu odňatia slobody nezakladá žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Dovolací súd nad rámec uvedeného k uloženému trestu môže poznamenať záverom len to, že ide o následok, ktorý spôsobil výlučne svojím protiprávnym konaním práve obvinený.

Najvyšší súd sumarizujúc s poukazom na vyššie vyjadrené uzatvára, že nakoľko nezistil naplnenie žiadneho z dovolateľmi uplatňovaných dovolacích dôvodov, rozhodol riadiac sa vyššie uvedeným o podaných dovolaniach tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.